

Kui ta koddö tuuli, siis helsis temma näisse
kala ümber nink õdaneles naisele liik, mis
õppetaja temmale olli üttesnu, nink towotis
omma naisele, ni viistist kui Jummal taiman
om, et ta es tahha ennamib Wina vodita. Tem-
ma noine nink latsse langsiwa põlveli mabha,
tännäsiwa Jummalat, et Eessa jälle hää jone pâ-
le olli sanu, nink et neil nôud jälle lotus ovi,
sest villetsussesti paseda, mis siisse nemma om-
ma Eessa sün läbbi olliwa johtnu. Temma hää
vaine lubbas eesti, temmale monnikord su täit
Wina koddö tuva, kui ta enne eesti ei tahhas
kõrksi minna, nink tõiste jodikudega furja ellu
piddada.

Juhhan piddas kelsm nôddâlad, mis ta olli
lubbanu nink ei lännu mitte kõrksi. Ent sâal
kõllan, kun Juhhan eelos, olli se pahho wiis, et
ristmiste, mattuste, pulmade nink talkuste pâle,
kangeste Wina piddi jodama. Juhhanni palluti
ta nôud pulmale. Temma wannad sõbbrab,
kellega temma ennemuiste kõrksin olli jonu, olli-
wa ta sâal, nink jõiwa nink farjusiva kui hul-

Iu

ju isimmesse. Temma nakkasiwa sedda Juhhan-
ni naarma, nink ütlesiwa: ennâ, mârcâne pühha
Mees Juhhan nôud om sanu! — Juhhan
kuli sedda, temnia wanna himmo tõssi üles,
temma mõttel: ûtskord ei olle mitte ig-
gaford; temma nakkas joma, nink sai ni tâis,
kui piil. Nôud saiwa nee wanna hinnu jälle
voimust temma üle, ta jõi nôud jälle igga
pâiwa ni kui ennegi, nink veel hullamb, otse-
go kui ta olles tahtnu omma sõdbametunnistusse
Wina sissen ðerraupputada. Joobnust pâest aija
temma rümmasa juttu, nakkas sõimama nink
riidlema, sai monne hää nahha tâis, nink mi-
mati kohto nuhtlusse ala. Temma maijapidda-
minne läts koggone raiisko, nink vimati westi
mai ja nink ma temmasi ðarra. Se sille läis ta
nôud koggone hussus, saiti joobnust pâest Kravi-
sisse, nink murs omma kala. Kohto wannenad
ei laskuu tedda mitte Kirriko aija pâle matta,
ent tedda panti Kirriko aija tagga ütte auku
sisse, sepõrast et temma mitte kui moatlie
nink ristiinlinnenne es olle ellanu. Ei ütse
lainanu